

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelů **a) R. C. s.r.o., b) A. V., GmbH**, obou zastoupených JUDr. Olgou Humlovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Platnéřská 4, za účasti **Městské části Praha 9, Úřadu městské části, odboru výstavby a územního rozvoje**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 324, zastoupené JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské nám. 1601/47, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2006, č. j. 5 Ca 172/2006 - 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelé kasační stížností napadají v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Městské části Praha 9, Úřadu městské části, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 4. 2006, č. j. P09 020781/2006/01, a návrh na vydání předběžného opatření. Zmíněným rozhodnutím žalovaný povolil před dokončením změnu staveb „Dostavba jihozápadního segmentu nám. OSN objekt C – Media Park“ a „Jihozápadního segmentu na nám. OSN v P. 9, Blok A“, nově nazvané „Galerie Fénix“.

Stěžovatelé především namítají, že městský soud se nijak nevypořádal s argumenty obsaženými v žalobě. Nerozporují skutečnost, že nebyli účastníky správního řízení, přesto se domnívají, že v případě napadení absolutně neplatného rozhodnutí je cesta soudního přezkumu možná. Odkazují na § 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého je v tomto zákoně upraven postup soudů, účastníků řízení a dalších osob. Napadené rozhodnutí žalovaného se týká majetku, který

je projednáván v konkursním řízení, kde jsou stěžovatelé přihlášení jako věřitelé. Rozhodnutí žalovaného je dle stěžovatelů nezákonné, neboť je v rozporu s původně vydaným územním rozhodnutím, během správního řízení byla porušena práva účastníků a existují důvodné pochybnosti o nepodjatosti žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce podal vyjádření ke kasační stížnosti, v němž poukazuje na nedostatek aktivní legitimace obou stěžovatelů, když ani jeden z nich není osobou, která je ve smyslu § 65 s. ř. s. oprávněná domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu. Dále má za to, že rozhodnutí správního orgánu není v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby a neztotožňuje se ani s tvrzením stěžovatelů o nedodržení podmínek stavebního řízení v souvislosti s nepřibráním účastníků řízení.

Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 12. 2. 2002 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OVÚR 27 848/01/KK/1888, kterým rozhodl o umístění stavby „Dostavba jihozápadního segmentu nám. OSN objekt C – Media Park“. Dne 24. 7. 2002 vydal stavební povolení č. j. OVÚR 25.020/02/Rů na tutéž stavbu a dne 14. 4. 2006 rozhodl o již zmíněném povolení změny stavby před dokončením. Stěžovatelé nebyli účastníky správního řízení a žádné z uvedených rozhodnutí jim nebylo ani doručováno.

Ze spisu a napadeného rozhodnutí městského soudu pak vyplývá, že stěžovatelé v žalobě a následném řízení před městským soudem tvrdili, že byla porušena nikoliv jejich subjektivní veřejná práva, ale práva jiných osob. Skutečnost, že oni sami měli být účastníky správního řízení, nenamítali. Z těchto skutečností městský soud dovodil, že stěžovatelé nebyli aktivně legitimováni k podání žaloby proti napadenému správnímu rozhodnutí a žaloba byla podána osobou zjevně k tomu neoprávněnou. Nadto konstatoval, že pokud by žalobce dovozoval, že s ním mělo být ve správním řízení jednáno jako s účastníkem (ač to v žalobě výslovně netvrdil), bylo na něm, aby před podáním žaloby k soudu vyčerpал opravné prostředky ve správním řízení. Z uvedených důvodů městský soud podanou žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., případně dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., a odmítl i návrh na vydání předběžného opatření.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a s ohledem na skutečnost, že kasační stížností je napadeno usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod uvedený důvod je podřazen také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. O jednotlivých stížných námitkách stěžovatele Nejvyšší správní soud uvážil následovně:

Pro správné posouzení zákonnosti odmítnutí žaloby městským soudem v tomto řízení je třeba zodpovědět otázku, zda stěžovatelé byli aktivně legitimováni k podání žaloby či nikoliv. V souladu s ustanovením § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví, mimo rozhodování v dalších věcech, poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických

a právnických osob. Dle § 65 s. ř. s. se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech. Stěžovatelé sami v žalobě i v kasační stížnosti uvádějí, že ve správním řízení byla porušena veřejná subjektivní práva třetích osob a netvrdí, že s nimi správní orgán měl jednat jako s účastníky a neučinil tak. Úvaha městského soudu o nedostatku aktivní žalobní legitimace stěžovatelů pramenící z toho, že napadeným správním rozhodnutím nebyla založena, měněna, rušena nebo závazně určena jejich práva nebo povinnosti, je proto správná.

Pokud městský soud usnesením odmítl žalobu z procesních důvodů, neměl již povinnost zabývat se věcně všemi vznesenými námitkami, resp. zabývat se jimi ani nemohl. Stejný názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaném pod č. 617/2005 Sb. NSS: „*Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává.*“ Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelů, že se městský soud v rozporu se zákonem nevypořádal s argumenty obsaženými v žalobě.

Stěžovatelé se dále domnívají, že v případě napadení od počátku absolutně neplatného rozhodnutí je cesta soudního přezkumu možná i bez případné aktivní legitimace žalobců. Vyvozují to dle svých slov mimo jiné z formulace § 1 písm. b) s. ř. s., tj. že soudní řád správní upravuje *postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví*. K tomu je třeba podotknout, že citované ustanovení pouze obecně stanoví rozsah úpravy s. ř. s., ovšem žalobní legitimaci proti rozhodnutí správního orgánu upravuje § 65 téhož právního předpisu. Jak je uvedeno výše, stěžovatelé ve vztahu k napadenému rozhodnutí nejsou osobami, kterým dle § 65 s. ř. s. náleží právo domáhat se žalobou zrušení tohoto rozhodnutí.

Městský soud tedy posoudil žalobu stěžovatelů jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou a v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ji odmítl. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti s tímto závěrem ztotožnil, nemohl se zabývat meritorními námitkami týkajícími se obsahu správního rozhodnutí. Není možno souhlasit s názorem stěžovatelů, dle nichž může být nicotné (právní kategorii absolutní neplatnosti zná v českém právním řádu pouze soukromé právo; v právu veřejném tomuto termínu odpovídá pojem „nicotnost“) rozhodnutí napadeno jakoukoliv osobou, bez ohledu na aktivní legitimaci. Nicotnost je jedna z nejzávažnějších vad řízení, ovšem za nicotné je možno považovat pouze takové rozhodnutí, o kterém tak soud rozhodl dle § 76 odst. 2 s. ř. s. Toto rozhodnutí je ukončením předchozího řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jež musí být řádně zahájeno dle § 65 s. ř. s. osobou k tomu aktivně legitimovanou. Shodný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004 - 53, publikovaném pod č. 619/2005 Sb. NSS, dle něhož: „*v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu (§ 65 odst. 1, § 76 odst. 2 s. ř. s.) jen za procesního předpokladu, že žaloba sama není nepřijatelná [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 s. ř. s.]*.“

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uplatněné námitky stěžovatelů nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu